

ORAVECZ TIBOR

A csend követei

Vértől tocsogó gyilkosok táncolnak
A színpadon
Zászlókba burkolt giliszták
Arcukon
Gyűlölet torz epéje fakad
Lelkük kiégett sarlatán.
Alattvalóik sarlót kiáltanak
Megtévedt eszmék színjátészó köpenyén
Távolabb gumibot pergése
Vijjogó szirénák
Kivert fogak, széttaposott agyak
Fájdalom.
A tömeg oszlik, viszik
S ki marad
Halkan virágot tesz Petőfi elé.

Ők a Csend követei.

ORAVECZ TIBOR

Nihil ad ego

Voltam nyomdász, kék virág
Enyém volt az egész világ
Enyém volt az út az égi kis vasút
Peremvárosok lányai... virágai
Nappalok vad harcának... esti bájai
Én voltam a király... híres Kócos király
Kopjaköveket raktam... hol elhaladtam
Volt közöttte pici... de volt óriás is
Álltak mögöttem... mind
Álltak képzeletem terén
Remegve nézek
Foltjaim felé
Számolom
Perceimet
A lassan
Múló
Emléket
Elúsznak
Az árnyak
Távoli mesék
Megyek, zuhanok –
S némán vállalom sorsom, gyötrelmeim.